

and the SILENCE
[Vasilios Vasilas]

Between the SHOTS

μεων αλλά υπήρχε καθαρή διαφορά μεταξύ των αμερικανικών και των ελληνικών στρατευμάτων. Οι αμερικάνοι ήταν ντυμένοι καλύτερα και έτρωγαν καλύτερα φαγητά. Είχαν μάλιστα και υπηρεσία πλυντηρίου.

Είχα ακούσει ότι οι Βόρειο-Κορεάτες δεν ήθελαν να πολεμούν εναντίον μας. Μας σέβονταν για κάποιο λόγο. Ίσως επειδή γνώριζαν την ιστορία και τη δόξα της αρχαίας Ελλάδας!

Κάθε φορά που στρατεύματα είχαν άδεια εξόδου, τους πηγαίναμε στην πλησιέστερη πόλη. Ορίζαμε χρόνο και τόπο συνάντησης για να τους παραλάβουμε και να τους επιστρέψουμε στη βάση.

Όταν λαμβάναμε δέματα με το ταχυδρομείο, η μαύρη αγορά βρισκόταν σε "άνθιση". Προτιμούσαμε να ανταλλάσουμε πράγματα μεταξύ μας. Από την άλλη βέβαια οι φτωχοί Κορεάτες έλπιζαν να αγοράσουμε πράγματα και από αυτούς. Κάθε φορά που περνούσα από ένα Κορεάτικο χωριό ή πόλη, η μυρωδιά των φαγητών που ερχόταν από τα εστιατόρια δεν μου άρεσε. Γι' αυτό το λόγο δεν έτρωγα τα κορεάτικα φαγητά. Το ντουλαπάκι στο φορητό μου είχε πάντα αυγά.

Την ώρα του φαγητού, μπαίναμε στην ουρά με τα αμερικανικά στρατεύματα. Στην τσέπη μου είχα πάντα ένα κουτάλι γιατί, με το κουτάλι μπορείς να φας περισσότερα φαγητά από ότι με το πιρούνι. Επίσης υπήρχαν και πολλά φαγητά στα κυλικεία.

Κάποια στιγμή επισκεφθήκαμε μία τουρκική βάση. Οι Τούρκοι βρισκόταν συγκεντρωμένοι σε μια περιοχή, όχι διάσπαρτοι σαν εμάς. Τους επισκεφθήκαμε στη βάση τους, με Χριστουγεννιάτικα δώρα. Προς μεγάλη μας έκπληξη, ένας από τους αξιωματικούς ήταν Έλληνας από την Τουρκία. Αυτός ο Έλληνο-Τούρκος αξιωματικός μάς πήγε κάποια στιγμή να επισκεφθούμε το γιατρό τους, η γιαγιά του οποίου ήταν από την Κρήτη. Ο γιατρός μάς χαιρέτησε στην κρητική διάλεκτο με κρητική προφορά!

Η τουρκική βάση ήταν μονότονη και άψυχη. Οι ελληνικές βάσεις είχαν πάντα κάποιον να τραγουδάει ή είχαν το ραδιόφωνο να παίζει. Μας πρόσφεραν ούισκι. Κατά τη διάρκεια των συζητήσεών μας, ο Έλληνο-τούρκος αξιωματικός ανέφερε ότι "ελάχιστοι Τούρκοι στρατιώτες πήγαν στην Ιαπωνία με άδεια. Όπως μας εξήγησε, ο Έλληνας θα προσπαθήσει να συνεννοηθεί με ένα 'ναι' ή ένα 'όχι', ενώ ο Τούρκος θα καθεί"... Παρεπιπτόντως, δεν έτυχε να πάω με άδεια στην Ιαπωνία. Εάν ήθελα κάτι από την Ιαπωνία απλά ζητούσα από τους αξιωματικούς να μου το αγοράσουν. Όταν έγινε η κατάπαυση πυρός, δεν άλλαξε κάτι. Παραμείναμε σε θέση ετοιμότητας, αλλά δεν συνέβη απολύτως τίποτα. Κάναμε ασκήσεις και μικρές περιπολίες. Μια από τις ασκήσεις ήταν να μαζεύουμε τα πράγματα και να τα φορτώνουμε στα φορητά όσο το δυνατό γρηγορότερα. Εγώ ήμουν υπεύθυνος για τις μετακινήσεις των αξιωματικών. Τους περίμενα μέχρι να τελειώσουν για να τους μεταφέρω και πάλι πίσω στη βάση.

Ο χειμώνας ήταν ιδιαίτερα κρύος! Φορούσαμε ειδικά παλτό που είχαν γούνα από μέσα και ένα μεταξωτό υλικό απέξω για να εμποδίζει το κρύο.

Είμασταν τυχεροί γιατί τα περισσότερα φορητά είχαν θέρμανση. Οι σκηνές μας είχαν επίσης θέρμανση, διαφορετικά δεν θα μπορούσαμε να αντέξουμε τόσο παγωνιά. Είχαμε ξύλινα πατώματα μέσα στις σκηνές μας. Σε κάθε σκηνή έμεναν δέκα με δώδεκα στρατιώτες. Εάν λίγο νερό περνούσε στο σωλήνα του θερμαντήρα, πάγωνε.

Αυτό ήταν το ένα πράγμα που φοβήθηκα στην Κορέα: το κρύο!

Γνωρίζαμε ότι η αποστολή μας ήταν προσωρινή. Θα επιστρέφαμε στα σπίτια μας μετά από έξι μήνες. Η παραμονή μας εκεί ήταν μικρή και δεν μπορώ να πω ότι μου έλειψε η Ελλάδα. Οι αξιωματικοί μας ποτέ δεν μας είπαν για το τι πραγματικά συνέβαινε. Επειδή όμως ήμουν υπεύθυνος για τη μεταφορά τους, κατά τη διάρκεια των διαδρομών καταλάβαινα ορισμένα πράγματα από σπόντες που πετούσαν. Στο στρατό, ο στρατιώτης είναι ο τελευταίος που μαθαίνει τι πραγματικά συμβαίνει. Ο στρατιώτης δεν έχει δικαιώματα, με βάση τον όρκο του Έλληνα στρατιώτη.

Η βάση μας ήταν περίπου δύο ώρες από 38η μοίρα της γραμμής του Ισημερινού. Από περιέργεια, συνήθιζα να πηγαίνω τους κάμεραμαν να καταγράφουν την νεκρή ζώνη. Χρησιμοποιούσαμε τη δικαιολογία ότι ήθελαν να κινηματογραφήσουν την περιοχή. Μας έκανε εντύπωση η πούχια και ερημιά. Εκεί επικρατούσε μια μυστηριώδης σιωπή...

Θυμάμαι τη δική μας αποστολή την απαρτούσαν πολλοί στρατιώτες γιατί πηγαίναμε στη μάχη. Αντικαθιστούσαμε μια άλλη αποστολή που ήταν ήδη σε μάχη. Όταν έγινε η εκκεuirία και διατηρήθηκε, δεν υπήρχε λόγος να στέλνονται μεγάλες αποστολές και έτσι η ομάδα που μας αντικατέστησε ήταν μικρότερη. Ήταν τώρα περίοδος ειρήνης...

Όταν επιστρέψαμε στην Ελλάδα πήραμε μαζί μας και τους εκατόν εξήντα νεκρούς. Η Ελληνική Κυβέρνηση δεν ήθελε οι στρατιώτες αυτοί να ταφούν τόσο μακριά από την πατρίδα.

Μας έδωσαν είκοσι μέρες άδεια, μέχρι το τέλος της θητείας μας. Επέλεξα να μείνω στην Αθήνα και επέστρεψα στη βάση μου για να πάρω το απολυτήριό μου. Οι εμπειρίες μου στο στρατό με άλλαξαν. Έζησα πολλά πράγματα, γνώρισα μέρη και ανθρώπους. Είδα έναν κόσμο διαφορετικό. Άρχισα να βλέπω τη ζωή μου πολύ πιο σοβαρά.

Παναγιώτης Γεωργέλλος

Ο Παναγιώτης Γεωργέλλος γεννήθηκε στο Μαυρίκι, Τεγέας, Νομού Αρκαδίας, (Ελλάδα) και υπηρέτησε στο Πεζικό. Μετανάστευσε στην Αυστραλία το 1960.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το βιβλίο *Between the Shots and the Silence* είναι γραμμένο στην αγγλική γλώσσα. Η ιστορία του κ. Γεωργέλλου έχει μεταφραστεί στην ελληνική γλώσσα για να φιλοξενηθεί στην εφημερίδα «Ο Κόσμος». Για περισσότερες πληροφορίες για το βιβλίο επικοινωνήστε με τον Βασίλη Βασιλά: 0422 891 190.